

ladet Sagen undersøge af Sundhedskollegiet, har han svaret, at de ikke kunne betragtes som Invalider. Efter den Forhandling, vi havde for nylig med den høitærede Finantsminister, vil det være aldeles haabløst paany at foretage en Henvisning af disse Andragender. Jeg skal dog ikke undlade ved denne Leilighed at bemærke, at naar man har fremhævet, at Erklæringen har særlig Betydning som stammende fra den høieste Autoritet, skal jeg ingenlunde undertjene den Betragtning, men dog tilføje, at det er ikke Kollegiet i sin Helhed, der foretager Undersøgelsen, efter hvad jeg nu har faaet Kundskab om, men kun en enkelt Læge. Altsaa her staaer Læge mod Læge: den hjemlige Læge mod Sundhedskollegiets Læge. Naturligvis er jeg meget vel vidende om, at Erklæringen er undertegnet af alle Sundhedskollegiets Medlemmer, og at de altsaa alle bære Ansvaret derfor; men Undersøgelse af det hele Sundhedskollegium er dog ikke foretagen. Efter den Stilning, Finantsministeren har inbtaget dertil og vel maa indtage, vil det imidlertid være haabløst at foretage en ny Henvisning af saadanne Andragender. Det beder jeg ogsaa ærede Medlemmer være opmærksomme paa, at Andragender af denne Art, som have været her i Thinget en Gang, kan det under de nuværende Forhold med den gjældende Lovgivning ikke nytte at indbringe eller henvisse paany. Der er desuden Indstillingerne under Nr. 13, 15 og 17, som angaa Andragender fra Invalider om Understøttelse, som de have været fratagne i længere eller kortere Tid, idet de havde Pension, men den blev dem fratagen. Derefter have de ved at henvende sig dels til Ministeren dels til Rigsdagen endelig faaet deres Pension igjen. Nu søge de om, at den Pension, de have tabt i Mellemtiden, maa blive givet dem tilbage. Det vil jo være Thinget bekendt, at der var en Tid, da man fra Administrationsens Side syntes at være noget haard overfor Invaliderne. Invalidelægen drog omkring, efterjaa de forskjellige Invalider og eftersøgte deres Sygdomme, og det havde saa til Følge, at en hel Del mistede deres Pension. Jeg vil dog antage, at Forhandlingerne her ikke have været helt frugtesløse, og at man i de senere Aar som Følge heraf har stillet sig paa en noget anden Maade. Efterhaanden vendte flere af disse Invalider, som vare blevne deres Pension berøvede, tilbage med Ansøgninger, og flere af dem fik saa ogsaa paany deres Pension tilbage. Nu er det Udvalgets Mening, at naar det kan godtgjøres, at den Paagjældende virkelig har været Invalid i Mellemtiden, har han derved et Billighedskrav paa, om ikke at faae det

Hele, saa dog noget af den Pension, han har mistet. Jeg skal saaledes her for een Ansøgers Vedkommende, nemlig Indsiddet Marker Andersen, oplyse, at det er aldeles utvivlsomt, at den paagjældende Mand med Urette har været sin Pension berøvet i Mellemtiden. Jeg skal tillade mig at oplæse en Attest fra Distriktslæge Winsløv i Næstov. Den lyder saaledes: "Indsiddet Marker Andersen har ved et Studsaar faaet hvoire Haands Begefinger overstukt, hvorfor han er bleven aldeles tasteret. Han har ikke synderlig Nytte af hvoire Haand, da Begefingeren er stiv og forfartet" — dette beder jeg bemærket — „og jeg maa forlange ham paany indstillet til Invalideforsorgelse, der er bleven ham frataget, da han aldeles ikke kan antages med den lemlæstede Haand at kunne erhverve sig sit Livsophold uden Understøttelse." Naar man nu fratager en saadan Invalid hans Understøttelse i 4—5 Aar, hvor han bevislig ikke har funnet arbejde, har han virkelig Billighedskrav paa at faae, om ikke det Hele, saa dog en Del deraf. Jeg syntes for Resten gjerne, man kunde give ham det Hele. Naar en Embedsmand eller en anden i en Tid med Urette har mistet Noget, kommer der altid Forslag om, at det skal have tilbagevirkende Kraft, og de faae saa paa Tillægsbevillingsloven, hvad de have mistet i den Tid. Man er meget nøiereguende i saa Henseende overfor Embedsmænd, og det er ganske i sin Orden, men det forekommer mig, at man kunde være ligesaa omhyggelig overfor Invaliderne. Dette Andragende har en Gang været hos Ministeren og ogsaa her i Thinget. Den høitærede Minister har givet Afslag derpaa, men Udvalget har lidt ondt ved at forjone sig hermed og anmoder derfor Ministeren om baade at tage dette og de lige derefter følgende Andragender under Overveelse, om Andragerne dog ikke, naar det saaledes klart kan godtgjøres, at de Paagjældende ikke have havt deres Arbeidskraft i den Tid, man fratog dem Pensionen, kunde saa denne helt eller delvis tilbage. — Den samme Bemærkning gjælder Indstillingspunkt Nr. 17, som ikke har været i Thinget før. Det er en Invalid, der faar 460 Kr., altsaa en temmelig stor Pension, som ligeledes er bleven ham berøvet nogle Aar, og han beklager sig over, at han derved er bleven sat i Armød og kommen meget tilbage, hvad der jo er høist rimeligt. Jeg anbefaler paa det Bedste dette Andragende til den høitærede Finantsministers nærmere Overveelse. — Indstillingen under Nr. 19 er bekendt fra den tidligere Forhandling her i Thinget ved Behandlingen af 1ste Afdeling; det er fra forhenværende Overdreier S. B. Lund ved den kongelige Porcellænsfabrik;